

אזהרה בנעזת

תיכנית אלון כוללת את סיפוח הרצועה. מפה של התוכנית, בה מסומנת רצועת-עזה כחלק מישראל, הודפסה (בי"א) ב"ה" (השר) בשבועון "העולם" — וגם אל העיר עזה עצמה.

למספחים אין כל חשק להכניס למדינת ישראל 400 אלף ערבים. הם רוצים לרוקן את הרצועה, לפחות עד כדי המחצית.

כלומר: להעביר את 200 אלף הפליטים למקום אחר, למי שישארו ברצועה המסופחת לכל היותר 200 אלף בני-המקום המקוריים.

מכאן השכר הירוד, עידוד ההסתלקות, השיטות של "היו הקשה" — שהביאו לפתיחת מעגל-הקסמים של טרור שינאה וגמול, הריגת העילים והריגת מפגיניה, ידויות אבנים מידי תלמידות ומחלומות-אלות על ראשי תלמידות. וזוהי רק ההתחלה.

★ ★ ★

ה ישתנה אם תחליט עתה הממשלה להסיק לקח מן המצב שנוצר — באשמתה שלה — ותשתדל לספק לבני הרצועה עבודה, לשלם להם שכר סביר, ולשפר את החנואים במקום?

קשה לדעת. מעגל-הקסמים כזה הוא המצאת השטן. לכן שהוא נוצר, קשה מאוד לפרוץ אותו.

מעשה גורר מעשה, בהיגיון אכזרי ועיקבי. יתר על כן: אפילו ישתפר השכר ותצמצם האבטלה — שום אדם ברצועה לא ישבח כי גורלו נהרץ, אישם, לי סיפוח.

המלחמה של הנוער בעזה שוב אינה נגד הרעב. זוהי מלחמה נגד כלייה לאומית — נגד מדיניות המבקשת להוציא את רצועת-עזה מתחום שמהיחמיהיה של העם הפלסטיני, ולי צרפה למדינה השנואה עליהם.

מבחינה זו, מה שקורה בעזה הוא ביטוי להתעוררות הלאומית של בני פלסטין. זוהי תנועה נגד הסיפוח, תנועה למען הישארות עזה בתחום פלסטין.

ושום דבר לא יחסל תנועה זו, וזולת פיתרון הבעייה הפלסטינית עצמה, בצורה שתתקבל על דעתם ועל ליבם של הפלסטינים.

★ ★ ★

ש השיבות מוכרעות להבנת הדברים הקורים בעזה — כי מה שקורה שם היום, עתיד לקרות מחר בגדה ה"מערבית, אם ננקוט שם באותו קו.

הגדה שקמה יחסית. אין המצב בשכם, ב"רמאללה ובחברון דומה למצב בעזה, בתא"ך יונים וברפיח.

מדוע? האם רק מפני שהמצב הכלכלי שם שפיר יותר? וזהו השלייה גמורה.

המצב שם טוב יותר — עדיין — מפני שתושבי ה"גדה מאמינים שגורלם טרם נחרץ. הם תולים תקוות במעשי עבד-אלנאצר, או המלך חוסיין, או הנשיא ניקסון, או אר"בעת הגדולים. הם מאמינים כי אשכול-אבן מתכוונים באמת להחזירם לירדן. הם מייחלים להצלחת אותו חלק בדעת הקהל הישראלית הדוגל בהקמת מדינה פלסטינית ובפרוציה.

כל זה יוצר בגדה מצב אופטימי יותר. בעוד שברצועה התייאשו התושבים מכל סיכוי של שלום, מפני שהחרב כפולת-הלהב של הסיפוח והרעב מונחת על צווארם — רחוקה הגדה עדיין מייאוש זה.

עדיין. אך אם יתגברו בישראל הגויות למען סיפוח הגדה, למען "א"י-ישראל השלמה", למען "התנחלות" ברחבי הגדה — כי אז תהפוך הגדה לרצועת-עזה שנייה.

ואל מדינת 400 אלף תושבי עזה תצטרף מדינת 700 אלף תושבי הגדה וירושלים.

ואנו נעמוד בפני הברירה הנוראה: להבליג מול טרור שיתפשט בכל רחבי הארץ, או לני קוט פעולות גמול וריבוי אשר אכזריותן תשי הית את נפשנו ותקומם נגדנו את העולם כולו.

עלינו להבין זאת היום — לפני שנוצר שם מעגל-הקסמים. כי לאחר מכן יהיה זה מאוחר מדי.

מי שמתעלם מבעיית הטרור, מי שמתעלם מן האתגר הפלסטיני — מבצע פשע מחריר כלפי עתיד מדינת-ישראל.

זוהי האזהרה של עזה.

של החבלנית מצירף. הם הפכו שם לאויבי-ישראל המוש"בעים ביותר, לכוח מורד וממריד, לחילה-חלון של אירגוני החבלה — כמו החבלנית מצירף.

אחדים עברו לגדה המערבית, וממלאים שם תפקיד דומה.

אך בסך-הכל עזבו די מעט. התמונה הדמוגרפית לא השתנתה. ובאחד הימים סגרו הירדנים את הגשרים בפניהם — והתנועה פסקה.

התושבים נשארו. הרעב נשאר. השינאה נשארה. הטרור התחיל.

★ ★ ★

כ אן ישאר הקורא הנאור: מי תחליט על מדינות או"י לית זו? מי הם הכסילים שקבעו קו זה? שהרי המדיניות נראית כאילו הומצאה על ידי יאסר עראפאת בכבודו ובעצמו — כאילו

רחוב בעזה: רעב ודגל

הומצאה על-ידי "אדיפתח", למען מטרות "אלי פתח"!

אבל לא עראפאת תחליט, ולא טובת אל-פתח היתה לנגד עיני המחליטים.

ההחלטה נתקבלה בצמרת המדינה — בממי שלתי-ישראל.

מדוע? מה היתה הכוונה? פשוטה מאוד: לרוקן את הרצועה, עד כמה שאפשר.

מדוע? כדי להקל על סיפוח הרצועה למדינת-ישראל.

★ ★ ★

ב ממשלת-ישראל נטוש ויכוח אישי חריף בין סיפור היסטורים מסוגים שונים. כל אחד מן השרים רוצה לספח משוה — מי פחות, מי יותר, מי הכל.

אבל יש הסכמה מוחלטת בין כל שרי הממי שלה, ממנחם בגין עד פינחס ספיר, על נקודה אחת: שיש לספח את רצועת-עזה לישראל.

מאיר יערי "המתון" הסתער בשבוע שעבר בשצף-קצף על פינחס ספיר, מפני שזה שכח להזכיר, באחת מהצהרותיו, כי אנו עומדים לא רק על סיפוח ירושלים ורמת-הגולן, אלא גם על סיפוח רצועת-עזה, בכל התנאים.

ומי שמחונן בזיכרון הגאוני הדרוש כדי לזכור את כל הצהרותיו של השר משה דיין, יזכור כי זמן קצר אחרי המלחמה עורר דיין שערווייה כאשר כבר הכריז, בטעות, על סיפוח הרצועה.

רצועת-עזה הפכה מוקד תנועת-ההתנגדות של ערבי פלסטין למדינת-ישראל.

מוקד מסוכן. מן הרצועה באה החבלנית, שהשתתפה בהתקפה על ה"מטוס בצירוף. מאחז-יוניס.

ברצועה נהרגה האשה הראשונה שנפלה מכדורי צה"ל בעת הפגנה. ברפיח.

ברצועה נפצעו למעלה ממאה תלמידות, בעת הפגנה המור גית אחת. בעיר עזה.

מרצועת עזה פשטה תנועת השביתות, השי כתת בתי-הספר והפגנות-הנוער לכל רחבי הגדה המערבית.

רצועת-עזה היא מוקד מעשי המיקוש, הטלת הרימונים ושאר מעשי-טרור יומיומיים. הם עשו פחות רע ש ממכונת התופת במחנה-יהודה או ממיטען חומרי-הנפץ בשופרסל. אך הם מסוכנים יותר, באשר הם חלק ממערכה שיטתית, רצוי פה וממושכת.

בקיפור: דווקא הרצועה, הרחוקה ביותר מבסיסי החבלנים בירדן, כסוריה ובמצרים — היא שהפכה לב התנועה הפלסטינית העויינת.

בה יוקדת ולוהטת השינאה הגלוויה, שעדיין לא הגיעה לרחבי הגדה המערבית.

בה מתגבשת ההתנגדות הפעילה. מ ד ו ע ?

★ ★ ★

ל אחרונה, באיחור של שנה וחצי, נסעו הרבה אנשים טובים לרצועה, וחזרו חכמים ונבונים, כשפיהם הי חשובה.

העניין הוא פשוט: בעזה רעבים ללחם. ברצועה חיים מאות אלפי אנשים, ואין עבודה. המצב הכלכלי הוא ירוד, ירוד הרבה יותר מאשר בגדה המערבית.

הכל ברור, הכל מובן. ואם יפתרו את הבעייה הכלכלית, אם יספקו עבודה ולחם — רכל יבוא על מקומו בלשום, ואהבת ישראל תשכון בעזה ויבכל שדות פלשת.

צר לי שעלי להפריך אופטימיות ורודה זו. אין לה שחר.

★ ★ ★

ק דם כן, המצב הירוד בעזה אינו פרי המיקרה. הוא לא נפל מן השמיים.

לא במיקרה רעבים בעזה. לא במיקרה אין שם עבודה. לא במיקרה המשכורות שם הן מתחת לרמת-המחיה ה"מינימלית.

כל זה ישנו, מפני שמישהו רצה שיהיה כך. מישהו היושב בירושלים.

מישהו קולקטיבי. מישהו רצה ליצור מצב מסויים, כדי להי שיש תוצאות מסויימות.

מישהו שאמנם השיג תוצאות — אך תוצאות שונות מ"אלה שקיווה להן.

★ ★ ★

ל פני שנה בדיוק, לקראת הדיון על משרד-העבודה, שאלתי את אחד מראשי המשרד: מדוע זה משלמים לפועלי-ידחק מרצועת-עזה שכר נמוך הרבה יותר משכרם של פועלי-ידחק מן הגדה המערבית — ששכרם שוב נמוך בהרבה משכר פועלי-ידחק בישראל?

סיפרתי לו ששוחחתי באותו יום עם פועלי-ידחק שעבדו באחד מכבישי הדרום. עבדו שם — זה בצד זה — פועלים מחברון ומעזה. הפועלים מעזה קיבלו שכר-רעב ממש, בעוד שהפועלים מחברון, שעבדו באותו מקום ובאותה עבודה ממש, קיבלו שכר סביר יותר.

התפקיד השיב לי ברורות: זוהי המדיניות. המדיניות היא להרעב את הרצועה. ליצור שם תנאי-מחיה קשים יותר.

כדי שתושבי עזה, ובייחוד תושבי מחנות-הפליטים, יס"תלקו משם.

שיסתלקו למיזרח-הירדן. או לפחות לגדה המערבית.

לכן מראים לפועל מעזה כי הוא יכול לקבל שכר הרבה יותר גבוה, באותה עבודה, אם יעתיק את מקום-מגוריו לגדה המערבית, למשל — למחנה-הפליטים הריקיברווי ב"יריחו.

למדיניות זו היו הישגים מעשיים. כמה אלפי אנשים באמת עזבו את הרצועה. רבים מהם עברו את הירדן מיורחה — כמו משפחתה